

tvrzena nebo jinak nepochybná. V posuzovaném případě jde podle přednesu samé povinné strany v jejím rekursu o uskutečnění věcného ručení nynější vlastnice za poplatek. Soudu nenáleží ani v takovém případě zkoumatí správnost předpisu poplatkového na základě takového ručení (srov. nál. 4632, 8452, 2487 sb. n. s.) a stačí, že nemovitost je připsána tomu, komu z důvodu věcného ručení byl poplatek předepsán a výkaz nedoplateků zní na něho a jeho vykonatelnost je potvrzena. Tím je prokázána splatnost i možnost vedení exekuce pro poplatek podle § 60 popl. zákona (vykonatelnost).

Čís. 12022.

Chovatel psa, který při náležitě bedlivosti a opatrnosti musel pojeti podezření, že se se psem děje něco neobvyklého a že u psa není vyloučena možnost vypuknutí vztekliny, a neučinil opatření dostatečná pro bezpečné opatření vzteklého psa, ručí, vypukla-li u psa vzteklina a byl-li vzteklým psem někdo pokousán, nejen za útraty léčebné (dekrety dvorské kanceláře ze dne 11. ledna 1816, sv. 44 str. 2 sb. pol. zák. a ze dne 16. března 1837 sv. 65 str. 94 sb. pol. zák.), nýbrž podle § 1320 obč. zák. za všechnu škodu.

(Rozh. ze dne 21. října 1932, Rv II 392/31.)

Žalobkyně byla pokousána v S. vzteklým psem žalovaného, kterého si žalovaný krátce před tím přivedl z obce H. Žalobní nárok na náhradu škody neuznal procesní soud první stolice, vyjímajíc léčebné útraty, důvodem po právu, odvolací soud uznal žalobní nárok důvodem po právu.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Odvolací soud dospěl ze zjištěných okolností k závěru, že žalovaný musel míti při nejmenším podezření, že se může se psem něco přihoditi, že měl proto učiniti zvýšená bezpečnostní opatření a zabezpečiti se i pro případ, že by u psa vypukla vzteklina. Nejde tu o skutkový předpoklad, nýbrž o logicky správný úsudek ze zjištěných okolností. Zjištěno bylo, že se prvý případ vztekliny v obci H. vyskytl již dne 8. října 1929, že téhož dne bylo ve zmíněné obci na rozkaz státního zvěrolékaře utraceno asi 28 psů, a že byl proto rozruch v obci. Žalovaný přivedl psa z obce, kde se krátce před tím vyskytl případ vztekliny a kde byla učiněna dalekosáhlá veterinární opatření k tlumení vztekliny. Dovolatel při náležitě bedlivosti a opatrnosti, která se předpokládá u každého rozumného člověka, musel, jak správně usoudil odvolací soud, pojeti podezření, že se se psem, který u něho málo žral a kousal boudu, děje něco neobvyklého, a že u psa není vyloučena možnost vypuknutí vztekliny, a neměl se proto uspokojiti s opatřením psa, jež učinil, a jež podle znaleckého posudku nestačilo pro bezpečné opatření vzteklého psa. Dovolací soud souhlasí s právním názorem odvolacího soudu, že opatření psa žalovaným bylo

nedostatečné. Okolnost, zda žalovaný věděl o vyhlášení kontumace psů v obcích H. a S., jež se stalo podle zjištění soudu své stolice dne 15. října 1929, tedy téhož dne, kdy byla žalobkyně psem pokousána, není rozhodná, neboť žalovaný, jak dovoděno, již z chování psa musel pojeti podezření, že u psa není vyloučena možnost vypuknutí vztekliny, neboť sám udal — jak zjistil odvolací soud — že pozoroval, že pes u něho málo žral a kousal boudu (o příznacích této choroby viz poučení v příloze III., odst. 8 k § 17 zákona ze dne 6. srpna 1905, čís. 177 ř. zák. a prováděcího nařízení čís. 178/1909 ř. z.). Předpis § 1320 obč. zák. nestanoví ručení za výsledek, nýbrž ručení za zavinění, ale s přesunutým břemenem průvodním v ten rozum, že chovatel zvířete musí dokázat, že pečoval o potřebné opatření neb o potřebný dozor. Žalovaný důkaz ten nepodal a proto uznaly nižší soudy právem, že důvod žalobního nároku jest po právu. Dekrety dvorské kanceláře ze dne 11. ledna 1816, sv. 44, str. 2. sb. pol. zák. a ze dne 16. března 1837, sv. 65, str. 94 sb. pol. zák. ustanovují povinnost majetného vlastníka vzteklého psa k náhradě útrat léčebných bez ohledu na zavinění. Předpisy ty, jak bylo dovoděno již v rozhodnutí čís. 5603, 10.178 sb. n. s., sledovaly jen účel stanoviti pro případ škody způsobené vzteklým psem výjimku ze zásady § 1320 obč. zák. v původním doslovu, že totiž v tomto zvláštním případě měl ručiti majetný vlastník psa za výsledek bez ohledu na vinu, a právem proto posoudil odvolací soud souzený případ podle § 1320 obč. zák., na němž jest žaloba založena.

Čís. 12023.

Nekalá soutěž (zákon ze dne 15. července 1927, čís. 111 sb. z. a n.).

Předpokladem povolení prozatímního opatření k zajištění zdržovacího nároku jest, by osvědčeny byly právní skutečnosti, připouštějící možnost, že nárok ohrožené straně přísluší.

Jde o takovou skutečnost, pohrozil-li dodavatel nití některým svým odběratelům, že zastaví dodávky nití, nepodepíší-li revers, že nebudou ruské nitě kupovati a ve svých obchodech prodávati.

K námitce dodavatele, že šlo na jeho straně o nutnou a spravedlivou a proto také o přípustnou obranu, nelze přihlížeti, ježto by se tím předbíhalo rozhodnutí sporu.

(Rozh. ze dne 22. října 1932, R I 790/32.)

Podavši žalobu podle zákona proti nekalé soutěži navrhla žalobkyně, by jí bylo povoleno k zajištění jejího nároku ze žaloby pro nekalou soutěž proti žalovaným prozatímní opatření toho obsahu, že žalovaní jsou povinni rukou společnou a nerozdílnou zdržeti se jakýchkoliv činů a projevů, jimiž zakazují svým odběratelům odběr ruských nití, jakož i veškerých činů a projevů, směřujících ku provádění bojkotu proti odběratelům ruských nití, a žalovaní nechť vyhoví ihned shora uvedenému příkazu, jinak jim soud uloží k návrhu strany žalující peněžitou pokutu a nařídí jim, by dali jistotu za škodu způsobenou dalším jednáním proti příkazu. Soud své stolice zamítl návrh žalobkyně na povolení